

1 Світлана

1 Світлана

- Найгірший відпочинок в моєму житті! – я не приховувала своїх емоцій спостерігаючи за тим, як Олег фліртує з якоюсь блондинкою в барі.

- Ну чого ти, - Марина відірвалась від морозива, і привітно усміхнулась своєму хлопцеві, що ніс в руках спітнілі келихи коктейлів.

- Піду краще скупаюсь! – помітивши як блищать очі у парочки закоханих, я відсунула вазочку з м'яким морозивом і піднялась із плетеного стільчика.

Розв'язала вабливим жестом парео зі стегон.

Та де там. Об'єкт моїх бажань, Олег, навіть не зиркнув у мій бік. Гадство! Ми три дні вже маринуємось в цьому, прости Господи, Коблево, а хлопець як ігнорував мене, такі ігнорує.

Я у відчаї! Все тут гидко. В морі водорості і медузи, комарі у вікно залітають розміром з кулак, ресторани не викликають довіри, в номері прибирають рідко. Жах. Треба було слухати маму і не пхатись в цю забурбелівку. А поїхати як всі нормальні люди в Емірати!

Але ж ні. Я поперлась на Чорне море заради Олега. Думала романтика і море спонукають його до рішучих кроків. І спонукали щейяк! Он вже третю дамочку обожує! Скільки можна?

Залізти до нього в номер сьогодні, чи що? Принизливо, звісно. Але можна вдати, що перебрала з коктейлем і переплутала двері. Ідея здалась мені гідною того, щоб спробувати.

Я трішки поплавала в теплій водичці, обдумуючи план, і вибралась на берег до друзів. «Ну що йому не так?», - думалось мені. Я красуня, ще й багата, і закохана в цього гада по вуха! Бери мене теплою. Але ж ні.

Я знову присіла на стільчик і демонстративно взялась за свій напій. Той вже встиг зігрітись. Тому випити його було над мої сили. Але нічого. Досить трішки з ним посидіти, щоб Олег мене з ним помітив.

Я насправді не планую напиватися. Не вистачало ще заснути в номері в коханого. Я ж його туди зваблювати збираюсь йти.

- Може давайте в номер? - покосившись насідаючею хвилі сонце, запитала Марина. – В душ хочу.

- А потім? – поцікавилась я.

- Повечеряємо підмозСтасиком, - і так виразно на мене зиркнула, щоб я і не подумувала напрошуватись з ними.

Та дуже мені треба йтивідчувати себе п'ятим колесом довозу! Вдавати що мені цікаво дивитись на перехожих, коли ці двоє цілуються, чи намагатись підтримувати беззмістовну розмову в той час, як вони погладжують один одного під столом. Фу.

Ми повернулисьв готель. І я теж зайнялась приготуваннями. Душ. Потім легкий макіяж. Потім довго обиралащобтаке розтаке одягнути.

Одягнувшись вирішила для підтримання легенди спуститись в бар, і замовити ще один коктейль.

Від нервів їсти не хотілось зовсім. І тому я і справді злегка сп'яніла від прохолодноїпінаколади. Але як тільки запримітила якогось бугая, що крокував до мене з явним наміром пригостити, хутко втекла з бару. Тепер треба буде проникнути в Олегів номер. Далі нехай природа все робить за нас.

Я піднялась знову на свій поверх і ухопилась за ручку чужих дверей. На мій подив там було замкнuto. Я смикнула сильніше. Олег замкнувся? Чи його немає? Але де він?

Хміль і відчай додали мені відваги. І я вирішила перевірити в номері хлопець чи ні за будь-яку ціну. Тож забіглавсвій номер і видерлась на балкон. Другий поверх, падати не високо. Але все одно трішки страшно. Добре, що наші номери через один і я можу все ж перелізти до Олега, минувши сусідній балкон.

Щоправда, довелось роззутися.

Обережно, як мавпочка, я таки перебралась туди, куди мені було треба. Тільки сукню примудрилась роздерти, зачепившись об якийсь гвіздок. Бісове Коблево. Щоб я ще коли-небудь сюди поїхала? Та ні за що!

Нарешті вдача мені усміхнулась, і двері балкона виявились не замкнутими. В номері Олега було темно. І тихо. Я прокралась до ліжка. Може спить? Але ні. Ліжко виявилось порожнім. Замість Олега там був лише вологий рушник.

І де його носить? Теж вийшов в бар? Чому мене не запросив?

Я присілана крайліжка, а потім вирішила що так навіть краще. Зараз ляжу і вдам, що задрімала! Чудова ж ідея. Випила дівчина, прийшлав свій номер і заснула. Що може бути невинніше? Я скинула сукню на підлогу, скрутилась клубочком, на простирадлі що пахнуло коханим. І справді почала дрімати. Вивів мене з стану легкого сну чийсь сміх.

Я прислухалась. Іржала якась кобила прямо під дверима номера. Мить, і в замку почав повертатись ключ.

-Ахаха, - гучно верещала дівка. – Не на людях, Олежику.

Мене ніби облили окропом і занурили в холодний душ одночасно.

Що вони зараз подумують, як мене побачать? І головне, якщо я відреагую нормально (як прости Господи, можна реагувати нормально на таке?) то Олег вирішить, що він мені справді не цікавий! Треба тікати!

Тінню метнулась на балкон, руки тремтіли, ноги взагалі як холодець трусились. Хоч би не помітили мою лажу! Але де там, балансуючи напериліз гіркотою усвідомила я. Парочка була так зайнята своєю справою, що не помічала нічого навкруги. Зате мене їх охання вивело з рівноваги так, що нога зіслизнула з металевого поручня, і я відчула як лечу на зустріч холодному піску.

2 Світлана

2

Світлана

Життєрадісний вигляд Олега приводив мене у відчай, і змушував зривати зло на ні в чому неповинних офіціантах.

- Свєта, та яка тебе муха вкусила? – дивувалась Марина.

Ну звісно, яка? Їй не зрозуміти, це ж не її хлопець з захватом віддавався розпусті, поки вона водному спідньому ковтала сльози під його балконом.

Ну гаразд, Олег не мій хлопець. А я рюмсала не довго. Та все одно падати в пісок з другого поверху боляче, а бути вкотре проігнорованою і того не приємніше. Що вже казати про мої потуги нишком прослизнути на свій поверх, так щоб ніхто не помітив моє сексуальне негліже?

Нормальна дівчина на моєму б місці вже давно б плюнула і забула. А я не могла. Краяла своє серденько по живому, і все думала як можна привернути увагу Олега. Мабуть спрацьовував ефект того, що мені ніхто ні в чому з дитинства не відмовляв. І ось ця одна єдина неприступна твердиня зводила мене тепер з розуму. Я мала отримати Олега за всяку ціну. І крапка.

- Глянь який рятівник, - прошепотіла Маріша, поки Стас не чув. Звісно подруга хотіла перемкнути мою увагу на іншого чоловіка.

Рятівник був достойний захвату, не сперечаюсь. Засмаглий, тренований, з татухой восьминіга... І абсолютно не в моєму смаку. Занадто багато м'язів. Інша справа Олежик – він не качок, і не субтильний. Якраз щось таке посередині, підтягнутий інтелігент. Мене страшенно заводять розумні чоловіки.

- Я б не проти була, щоб мене такий врятував, - продовжила розпалювати мою цікавість Марина.

- А я б не проти була, щоб мене врятував хтось інший, - зітхнула я.

Олег, наприклад. Це ж класичний сценарій. Герой рятує прекрасну діву і

закохується в неї по вуха.

Я навіть капучино до рота не донесла, вражена своєю новою ідеєю. Ну звісно, Олег має мене врятувати!

Кинула погляд на море, де сьогодні білим бурунами здіймались хвилі. Піти поплавати і ненароком почати тонути? Не повірить. Гадство. Я надто добре плаваю, для того щоб мене притопили такі хвилі.

Та і взагалі. Не той ефект. Має бути реальна небезпека. Щось таке, щоб було неабияке. Щоб адреналін від його геройства вирував.

- Маріш, ти ж родом звідси? - закинула я вудку до подруги.

- Ну так.

- І знаєш тут всіх?

- Скажеш таке, - фиркнула дівчина. – Я вже років з сім тут не живу.

- Ну друзі ж залишились, приятелі?

- А тобі навіщо треба? – Марина скосила погляд на Стасика, який палив біля спеціальної урни.

- Питання життя і смерті! – запевнила подругу.

- Так, Свєта, що ти там вже напридумувала?

- Мені треба послуга від місцевих.

В Марини заблищали очі від цікавості.

- Ходімо припудрити носики, - вона відставила свою каву, і усміхнулась хлопцям, що викинули недопалки і йшли до нас. – Пупсичку, я на хвилю, - промуркотіла до Стаса.

Ледь ми відійшли на кілька кроків від столиків, як Марина вчепилась в мене залізною хваткою.

- Ну? – в туалет ми навіть не зайшли. Тупцювались біля дверей,

пропускаючи туди інших дівчат.

- Мені треба інсценувати викрадення!

- Ти що зовсім з глузду з'їхала?

- А ти уяви як це романтично! І ти будеш керувати спецоперацією по моєму порятунку!

Подруга трішки задумалась, а потім мусила визнати, що ідея прикольна. Так і знала, що перспектива розіграти хлопців її зацікавить.

- А ти впевнена, що Олег кине все і буде перейматися твоєю долею?

- А ти сумніваєшся? - в благородності свого обранця особисто я не сумнівалась.

- І що ти пропонуєш?

- Завтра у нас екскурсія на якийсь там острів, - почала на ходу придумувати я план. - Котрийсь з твоїх знайомих забере мене звідти. І напише записку вам всім трьом про викуп.

- А як при цьому тебе врятує Олег? – Марина скептично вигнула брови. – І де гарантія, що він не зателефонує твоїм батькам? Хочеш щоб сюди нагнали спецназ?

- Це вже твоя задача, змусити його почати пошуки самотійно на острові. Я там залишу якісь підказки...

- Які?

- Блін, Маріш, я ще не придумала! – я аж роздратувалась. Та я увесь план на чистій імпровізації щойно видала. – Поки знайдеш мені викрадача, я обдумаю деталі. Годиться? Головне, що Олег хутенько мене знайде, наваляє головному негіднику, тут треба обумовити що я готова щедро заплатити за пару синців. Допоможеш?

- Тільки заради тебе, - кивнула Марина. І я на радощах почала її обіймати.

- Ти найкраща подруга! Не уявляю, щоб я без тебе робила!

З Світлана

3

Світлана

Біля пірсу нас вже чекав прогулянковий катер. Хоч якась розвага в цьому Богом забутому місці.

Ми спускались сходами від готелю до моря. Я загадково усміхалась. Вчора ми з Мариною вдосталь на придумували деталей плану викрадення. Біля острова мене вже чекав човен, на якому мене доставлять до берега. Далі я попиватиму коктейлі, їстиму морозиво і чекатиму на свого спасителя.

Про моє зникнення стане відомо саме в кінці екскурсії. На катері по дорозі до готелю всім придуть смс з погрозами. Потім Марина має згадати когось підозрілого, хто буде звинувачуватися у моєму викраденні, та організувати пошуки цього чоловіка. Ну і звісно наштотхувати Олега на вірні рішення. А також відмовляти всіх телефонувати моєму тату, щоб той не нервував.

Біля пірсу вже зібрався натовп.

Настрій трішки підпсувала поява блондинки, що кинулась Олегу в обійми. Ну нічого, скоро йому стане геть не до цієї курки! А потім я вже подбаю, щоб хлопець викинув з голови беззмістовний курортний роман.

Я навіть відстала трішки від своєї компанії, щоб не бачити цієї до нудного солодкої парочки.

- Можна вас на хвилинку? – пробасив за спиною хтось незнайомий.

- Перепрошую? – я повернулась і ледь не зіштовхнулась із справжньою горою м'язів. Високий, здоровецький ... мутант! По іншому я б цього місцевого Вірастюка не охарактеризувала. Пів обличчя сховане в темній щетині, інша частина - за чорними окулярами.

- Там дитині погано, - він махнув собі за плече. – Ви б не могли за нею подивитись хвилинку?

- Я поспішаю, - повз нас проходили відпочиваючі. На пляжі вже було

вельми людно, і я просто губилась в натовпі.

- Всього одну секунду! – продовжував вмовляти незнайомець. – Вона з'їла щось не те, а нам їхати. Я на хвилинку забіжу по активоване вугілля!

- Ну гаразд, - пожаліла чоловіка я.

Він нічого більше не кажучи сунувся сходами вгору. Який тільки недоумок! Не міг знайти когось, хто б подивився за дитиною нагорі? Обов'язково було спускатись аж до пляжу? Чоловіки взагалі іноді такі недалеко. А у стресових ситуаціях з дітьми у них взагалі мозок вимикається.

Ми підійшли до здорового, під стать чоловіку автомобілю, з чорними тонованими вікнами. З середини ніби і справді хтось плакав.

Звісно в мене заграли жіночі інстинкти! І я кинулась до дверцят.

- Ви що покинули її саму в машині в таку спеку? – обурилась я, відчиняючи дверцята.

На задньому сидінні було порожньо. Це я відмітила, але не відразу зрозуміла, що відбувається. Тим часом отримала зовсім неввічливого копняка під зад, і мутант просто заштовхнув мене в середину автівки. Позаду мене зачинились дверцята, і пілікнув замок, сповіщаючи про блокування дверей.

Я невдоволено зашипіла, потираючи зад, і вмостилась на шкіряному сидінні зручніше.

Чоловік неквапливо обійшов автомобіль, і сів за кермо, вимкнув звук на магнітолі звідки линує дитячий плач. Завів двигун. Я сиділа, склавши руки на грудях і буравлячи його потилицю поглядом. Дуже, дуже неввічливо з його боку.

- Це викрадення? – про всяк випадок уточнила у бовдура, виплескуючи все своє незадоволення такою самодіяльністю.

- А ти як думаєш? – о, він ще й єхиднічає. Ну треба ж!

Ми виїжджали з готельного комплексу. Я трішки поковзала на місці.

- А просто сказати щоб йшла за тобою не міг? – нарешті запитала в свого викрадача.

- Ага. Типу «Я тебе буду викрадати, тому ходи сюди»? – саркастичне питання, і він подивився на мене у дзеркало заднього виду, проте прочитати вираз його очей через окуляри я не могла.

- А як іще? – фиркнула я.

Де цього придурка тільки Марина узяла? І головне, як його має перемогти Олег в чесному двобої? Невже не можна було підібрати викрадача в одній ваговій категорії з моїм коханим? Уявила як такий мутант однією лівою може скрутити і Олега, і навіть тренованого спецназівця, і мені стало геть не добре.

І взагалі, все якось іде не за планом.

- Ну а чому парковка? Чому не острів? – запитала у чоловіка.

Наче ж про все домовились. Все узгодили. Чи то може Марина щось наплутала? Не так передала своєму знайомому?

- Ти ще мене будеш вчити? – знову погляд на мене, як на малохольну. Для цього навіть окулярів йому знімати не треба, щоб я відчула емоції.

- Ніколи не пізно прислухатись до розумних людей! – я задерла носа.

- Телефон віддай, - він простягнув долоню ігноруючи мої останні слова. – По хорошому.

– І ще раз спробуєш діяти силою, так і знай що премії не отримаєш, - я простягнула йому свій айфон. Так, все має бути правдоподібно. Але ж я могла просто його вимкнути... - Ти що твориш, ідіот?! – шоковано закричала я, коли мій улюблений телефончик полетів у відчинене вікно.

...